

РЕШЕНИЕ

№ 7462

гр. София, 30.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в публично заседание на 14.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **6178** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.1, ал.1 вр. с чл.2в от от ЗОДОВ.

Образувано е по искова претенция от ЕТ „А.-М., Б. М.“, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място] [улица] срещу Държавен фонд „Земеделие“ - Разплащателна агенция /ДФЗ/ за осъждането му за сумата от общо 70 080,67лв., представляващи обезщетение за вредите от забавеното плащане, изразяващо се в законната лихва, на остатъка в размер на 434 983,42лв. от средствата за подпомагане по схемите и мерките на директни плащания по заявление за подпомагане с УИН 25/230410/09421, от които 17 761,82лв. обезщетение за забава, /в размер на законната лихва върху посочената сума 434 983,42лв./, за периода от 01.07.2020г. до 24.11.20г. резултат от незаконосъобразната заповед №03-РД/1390 от 02.06.2020г. на Изпълнителния директор на ДФЗ, както и 7 733,04лв. обезщетение за забава /в размер на законната лихва върху посочената сума от 434 983,42лв./ за периода от 25.11.20г. до 27.01.2021г. в резултат на незаконосъобразното бездействие на служителите на ДФЗ за посочения период; сумата от 13 653,65лв. обезщетение за забава /в размер на законната лихва върху посочената сума от 434 983,42лв./ за периода от 28.01.2021г. до 20.05.2021г. в резултат от незаконосъобразната заповед №03-РД/339 от 28.01.2021г., както и сумата от 30 932,16лв. обезщетение за забава / в размер на законната лихва върху посочената сума от 434 983,42лв./ за периода от 21.05.2021г. до 31.05.2021г. в резултата на незаконосъобразното бездействие на ИД на ДФЗ.

По изложените в исквата молба съображения –се моли да се уважи исквата

претенция. Видно от обстоятелствената част се претендира в размер на законната лихва забавеното плащане по полагащото се на дружеството финансово подпомагане по схеми и мерки за директни плащания, базирани на площ за кампания 2019г.. Сочи се, че със заявление за подпомагане УИН 25/230419/09421 е кандидатствало по следните схеми: СЕПП, С., по З., С. и по ПНДП, което заявление е трябвало да се разгледа по чл.43 от ЗПЗП до 30.06.2020г..Визира се, че съгласно посочената норма плащанията се осъществяват в периода от 01.декември до 30 юни на следващата календарна година, но не преди да са приключили проверките на условията за допустимост., които държавите членки осъществяват съгласно чл.74 от Регламента. Твърди се, че първото плащане по заявлението е извършено на 16.12.2019г. в размер на 289 223,12лв., представляващо първа вноска, а съответно плащането на останалите вноски е трябвало да стане до 30.06.2020г.. Вместо изложеното ДФЗ със Заповед №03-РД/1390 от 02.06.2020г. административното производство е спряно- 29 дни преди изтичането на крайния срок, поради провеждането от специализираната прокуратура на проверка. Заповедта е отменена като незаконосъобразна с определение №256 от 07.08.2020г. по адм.дело №125/20г. на АС-Търговище.Съответно производството е възобновено със заповед 03-РД/1390 от 25.11.2020г., но въпреки изложеното административния орган е продължил да не се произнася. Вместо това е издадена нова Заповед 03-РД/339 от 28.01.2021г. като отново административното производство е спряно, която също е отменена с определение №105 от 25.03.2021г. по адм.дело №65/21г. на АС-Търговище. Със заповед №03-РД/2339 от 21.05.2021г. производството е възобновено повторно. Не е спорно, че на 28.01.2022г. е наредено плащане на остатъка от сумите, от които 148 210,65лв. по СЕПП, 6126,40лв. по С., 4057,62лв. по С. и 276 588,75лв. по ЗДП. Общата сума е постъпила по сметката на ищеца на 31.01.2022г. след изтичане на крайния срок от 30.06.2020г.. С оглед изложеното се моли да се уважи исковата претенция. Има и позоваване на практика на СЕС.

В съдебно заседание жалбата се поддържа от адв.Д., както и от адв.Ч.. Претендират се разноски.

Ответната страна чрез юрк.П. оспорва иска и моли да се отхвърли по изложените съображения в отговора на л.38. Видно от същия в нормата на чл.75, §.1 от Регламент №1306/2013г. няма противоречие с действията на ДФЗ като с регламентът не се предоставят права на частно-правните субекти, а се регламентира процедурата. Сочи се, че има спряно производство, по която причина сумите не са изплатени. Твърди се, че няма и незаконосъобразни действия, тъй като няма срок за произнасяне. Визира се, че процедурата е регламентирана в Наредба №5 от 27.02.2009г. за условията и реда за подаване на заявления по схеми и мерки за директни плащания. Не се оспорва, че съгласно чл.75, пар.1 от регламента ДФЗ трябва да нареди плащането до 30.06.2020, но този срок е инструктивен. Така е прието по решение на СЕС по дела С-160/21г. и С-217/21. Подчертава се, че при неплащане в срока –не се формира мълчалив отказ. С оглед изложеното се приема исковата претенция за неоснователна и се моли да бъде отхвърлена. Претендира юрк.възнаграждение.

Представителят на СГП изразява становище за основателност на иска и предлага да се уважи.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. ГРАД КАТО СЪОБРАЗИ СТАНОВИЩАТА НА СТРАНИТЕ И ОБСТОЯТЕЛСТВАТА ПО ДЕЛОТО, НАМЕРИ ЗА УСТАНОВЕНО СЛЕДНОТО:

По фактите:

1. Ищецът е подал заявление за подпомагане УИН 25/230419/09421 за 2019г. като срокът за произнасяне е бил от 01.12.2019г. до 30.06.2020г.
2. Първото плащане по заявлението е извършено на 16.12.2019г. в размер на 289 223,12лв..
- 3.Със Заповед №03-РД/1390 от 02.06.2020г. административното производство е спряно като заповедта е отменена като незаконосъобразна с определение №256 от 07.08.2020г. по адм.дело №125/20г. на АС-Търговище.
4. Производството е възобновено със заповед 03-РД/1390 от 25.11.2020г., но плащане не е направено.
5. Със Заповед 03-РД/339 от 28.01.2021г. отново административното производство е спряно, която също е отменена с определение №105 от 25.03.2021г. по адм.дело №65/21г. на АС-Търговище.
6. Със заповед №03-РД/2339 от 21.05.2021г. производството е възобновено повторно.
7. На 28.01.2022г. е наредено плащане на остатъка от сумите, от които 148 210,65лв. по СЕПП, 6126,40лв. по С., 4057,62лв. по С. и 276 588,75лв. по ЗДП. Тази сума постъпила по сметката на ищеца на 31.01.2022г..
8. Към делото, със съгласието на ответника, са представени лихвени листове, извадки от ел.калкулатор, за размера на законната лихва върху претендираните суми за процесните периоди.

СЛЕДОВАТЕЛНО ОТ ПРАВНА СТРАНА СЪДЪТ НАМИРА СЛЕДНОТО:

Фактическият състав на предявения иск с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ включва наличието на следните кумулативни елементи:

- 1.незаконосъобразен акт, действие или бездействие
- 2.наличие на причинена имуществена вреда;
- 3.причинна връзка между незаконосъобразното бездействие, действие, акт и настъпилия вредоносен резултат.

Преди да се проверят наличието на посочените факти, трябва да се съобрази, че процедурата за плащане е регламентирана в Наредба №5 от 27.02.2009г. за условията и реда за подаване на заявления по схеми и мерки за директни плащания. Не се оспорва, че съгласно чл.75, пар.1 от Регламент 1306/2013г. ДФЗ трябва да нареди плащането от 01.12.2019г. до 30.06.2020г. по заявлението най-много на две вноски. В действителност - изрично §.2 на чл.75 визира, че плащания не се извършват преди да са приключили административните проверки, както и проверките на място.

Наличието на първо плащане на 16.12.2019г. обаче - показва, че тези проверки са приключили и заявлението освен, че е редовно /като получило УИН чл.4 ал.5 от Наредба /5/2019г./ е и основателно.

Не е спорно, че съгласно решение от 28.04.22г. на СЕС по дела С-160/21г. и С-217/21 чл.75, §.1 от Регламент №1306/2013г. ако РА не изплати преди изтичането на срока, то това не трябва да се приема за мълчалив отказ. Съдът не приема позоваването на ответника въз основа на посоченото решение, че срокът е инструктивен. Отправеното преюдициално запитване касае формиран и обжалван като такъв мълчалив отказ /МО/ по заявлението след изтичането на срока. Същността на отговора е, че и след срока може да се плати, защото няма мълчалив отказ, доколкото ако се приеме, че има МО-това не би било възможно.

Конкретно претенцията е на 4 групи като 2 от тях касаят незаконосъобразните административни актове –съответните заповеди за спиране.

Не е спорно, че Заповед №03-РД/1390 от 02.06.2020г. и Заповед №03-РД/339 от 28.01.2021г. са отменени като незаконосъобразни. Спорът е имат ли причинна връзка с претендираните вреди. Дали същите са обусловени само и единствено от поведението на РА, както и дали спирането е довело до несвоевременното плащане като пряка последица. Конкретно СЪДЪТ НАМИРА, че това е налице -вредите, които се претендират са пряка и непосредствена последица от посочените две заповеди за спиране. Съответно, ако същите не бяха постановени, нямаше да има забавено плащане по заявлението за подпомагане, защото то е било редовно /получило е УИН/, разгледано е, направено е първото плащане /което означава, че и проверките са извършени/. Вредата като неблагоприятна последица, която накърнява правната сфера на ищеца –е настъпила само и единствено по причина на незаконосъобразното спиране. Ако същото не беше направено, втората част от подпомагането следваше да бъде преведена. Констатираното наличие на прокурорска проверка впоследствие досъдебно производство и връзката му със заявлението, послужили за основание за спиране във връзка с чл.54, ал.1 т.3 и т.5 от АПК– са преклудирани обстоятелства. Следва обаче да се маркира, че отмяната на заповед №03-РД/1390 от 02.06.20г. с определение №13674 от 04.11.2020г. по адм.дело №11170/20г. на ВАС е по съображения, че прокурорската проверка –не е друго административно или съдебно дело по смисъла на чл.54, ал.1 т.5 от АПК, както и не са налице основания по т.3 на чл.54 от АПК.

Следователно ответникът като административен орган е направил неправилна преценка за наличието на обстоятелства за спиране, поради което е постановил незаконосъобразен акт, отразил се не на разглеждането на подаденото заявление, а по плащането във връзка със същото. С оглед изложеното съдът намира, че са налице и трите елемента, за уважаване на исковата претенция от 17 761,82лв. обезщетение за забава, /в размер на законната лихва върху посочената сума 434 983,42лв./, за периода от 01.07.2020г. до 24.11.20г. резултат от незаконосъобразната заповед №03-РД/1390 от 02.06.2020г. на Изпълнителния директор на ДФЗ, както и за уважаване на исковата претенция за сумата от 13 653,65лв. обезщетение за забава /в размер на законната лихва върху посочената сума от 434 983,42лв./ за периода от 28.01.2021г. до 20.05.2021г. в резултат от незаконосъобразната заповед №03-РД/339 от 28.01.2021г..За размера на претендираните имуществени вреди, представляващи законната лихва, съдът се позовава на представените и неоспорени извадки от електронен калкулатор.

Относно вредите от 7 733,04лв. обезщетение за забава /в размер на законната лихва върху посочената сума от 434 983,42лв./ за периода от 25.11.20г. до 27.01.2021г. и вредите от 30 932,16лв. обезщетение за забава за периода от 21.05.2021г. до 31.05.2021г., претендирани като резултат на незаконосъобразното бездействие на ИД на ДФЗ. Същите съставят намира, че са в причинна връзка със заповедите за спиране. При първият период датата 27.11.20г. се свързва със заповед 03-РД/1390 от 25.11.20г., с която е възобновено производството т.е. формално е отменена първата заповед за спиране и ответникът е бездейства в нарушение на чл.75, пар.1 от Регламент №1306/2013г., съгласно който плащането е трябвало да се нареди в срока до 30.06.2020г.. Неплащането в срока формира фактическо бездействие, което е незаконосъобразно. Неплащането след срока не може да формира мълчалив отказ /МО/, както и приел СЕС, защото целта на регламента е да има плащане, макар и след срока. Наличието на формиран МО –би възпрепятствало РА – да направи плащане, а

целта е да има подпомагане, макар и закъсняло. Същото е и относно втората претенция касателно втория период, след постановяването на втората заповед за възобновяване на производството. Следователно налице е незаконосъобразно бездействие, причинна връзка и вреда в поискания размер, установена от описаните по преписката доказателства, поради което и тези две искиви претенции са основателни и трябва да се уважат.

Относно въведеното правно основание от ищеца - чл.2в от ЗОДОВ, следва да се маркира, че доколкото се установи не е спазен срока на чл.75;§.1 от Регламента, то съдът намира, че формално има нарушение на норма от ПЕС, но целта на чл.2в и преценката за достатъчно съществено нарушение- обхваща по-скоро не спазването на конкретно правило, макар и въведено с ПЕС, а на принцип. Само така може да се преценява дали нарушението е достатъчно съществено, да се прави градация на увредата при отразяването ѝ в правната сфера на субекта. Конкретно няма как да се извърши тази преценка, защото има нарушение, изразяващо се в неизпълнение на посочената задължение да се плати в срок. Няма как това неизпълнение да не е достатъчно тежко, тъй като за субекта винаги е такова. Особено и при направената съпоставка, че реално второто плащане по заявлението е направено след близо година и половина.

Трябва обаче да се съобрази, че съдебната практика формира становището за широк периметър на нарушение на ПЕС, защото "под нарушаване на ПЕС се разбира не само, когато е приложена национална правна уредба, съдържаща правило, което не е съобразено с правото на Европейския съюз, но също и когато правото на Европейския съюз не е приложено или е приложено неточно, като приложимата правна норма е тълкувана неправилно -Решение № 16 от 2.03.2021 г. на ВКС по гр. д. № 1914/2020 г., IV г. о., както и ". Нарушението може да бъде квалифицирано като "достатъчно съществено" и въпреки полагането на дължимата грижа: когато държавният орган няма право на преценка, нарушената норма е ясна и прецизно формулирана, при неизпълнение на задължението за отправяне на преюдициално запитване и др.Обезщетение за нарушение на правото на Европейския съюз може да се претендира, както поради нарушения от нормотворчески, правораздавателни и правозащитни органи, на органи на изпълнителната власт и на местното самоуправление, така и за допускането на нарушения от частноправни субекти."

Следователно и по посочените критерии е налице достатъчно тежко нарушение и на ПЕС - основание по чл.2в от ЗОДОВ за уважаване на претенциите в цялост.

Относно разноските:претендира се заплатено адв.възнаграждение от 7 537,74лв. и 25лв. , поради което следва да се осъди ответника и за разноските на ищеца в общ размер от 7562,74лв..

ВОДИМ ОТ ГОРНОТО СЪДЪТ

РЕШИ:

По исковата претенция от ЕТ „А.-М., Б. М.", ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място] [улица]

ОСЪЖДА Държавен фонд „Земеделие“ - Разплащателна агенция /ДФЗ/ ДА МУ ЗАПЛАТИ сумата от общо 70 080,67лв., представляващи обезщетение за вредите от забавеното плащане, изразяващо се в законната лихва, на остатъка в размер на 434 983,42лв. от средствата за подпомагане по схемите и мерките на директни плащания по заявление за подпомагане с УИН 25/230410/09421, от които 17 761,82лв. обезщетение за забава, /в размер на законната лихва върху посочената сума 434

983,42лв./, за периода от 01.07.2020г. до 24.11.20г. резултат от незаконосъобразната заповед №03-РД/1390 от 02.06.2020г. на Изпълнителния директор на ДФЗ, както и 7 733,04лв. обезщетение за забава /в размер на законната лихва върху посочената сума от 434 983,42лв./ за периода от 25.11.20г. до 27.01.2021г. в резултат на незаконосъобразното бездействие на служители на ДФЗ за посочения период; сумата от 13 653,65лв. обезщетение за забава /в размер на законната лихва върху посочената сума от 434 983,42лв./ за периода от 28.01.2021г. до 20.05.2021г. в резултат от незаконосъобразната заповед №03-РД/339 от 28.01.2021г., както и сумата от 30 932,16лв. обезщетение за забава / в размер на законната лихва върху посочената сума от 434 983,42лв./ за периода от 21.05.2021г. до 31.05.2021г. в резултат на незаконосъобразното бездействие на ИД на ДФЗ.

ОСЪЖДА ДФЗ-РА да заплати на ищеца ЕТ „А.-М., Б. М.“, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място] РАЗНОСКИТЕ по делото в размер на 7562,74лв..

Решението може да се обжалва с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му през ВАС чрез АССГ. Преписи на страните.

Съдия:

”